

[Geert-Jørgensen.]

det gælder ikke saa meget ude paa Landet, for dér har man ikke Laanekontorer, men det gælder Byerne og Forstadskommunerne til Storbyerne. Fra mit eget lille Omraade ved jeg, at der er mange fattige Hjem, som i en trang Vinter lader deres Ejendele vandre paa Laanekontoret til den høje Rente, som man saa har at trækkes med, og naar Sommeren og Arbejdet kommer igen, skal man have Ejendelene løst hjem.

Disse Laan mod Kautio maa imidlertid ogsaa være Laan, og naar Laantagerne ikke kan betale Laanene tilbage, skal Kautionisterne gøre det; Kautionister skal altid vide, hvad de gaar ind til. Jeg er imod, at man lader Laan forvandles til Kommune-gæld for at fritage Kautionisterne for deres Ansvar; det kan give Anledning til megen Vilkaarlighed og til Kammerateri og andet mere. Det sociale Udvalg har en Ven, Vennen er Kautionist, og man gør gerne sin Ven en Tjeneste, vupti, saa forvandles Laanet til Kommunegæld, og i Løbet af kortere eller længere Tid kan det eftergives.

Nej, et Laan er et Laan, og det skal betales, her skal ikke være nogen kære Mor. Det skal ikke forvandles til Kommunegæld, og Kautionisten maa betale, hvis Skyldneren ikke kan. Jeg ved, hvor tidt jeg i mit Liv har maattet betale, fordi jeg var Kautionist, men jeg har gjort det uden at kny, for man ved, hvad man gaar ind til, naar man paatager sig Kautionsforpligtelse.

Udtrykket „Kommunegæld“ finder jeg er et meget uheldigt Udtryk. Derved faar man det samme Ord som Udtryk for to forskellige Ting, baade for den Gæld, det enkelte Menneske staar i til Kommunen, og den Gæld, Kommunen optager, og jeg anser det for meget urigtigt at have et officielt Ord, der betyder to forskellige Ting. Jeg vil derfor gerne støtte, jeg tror, det var det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven, som paa-talte dette og foreslog Ordet „Kommune-hjælp“ i Stedet for.

Det har offentligt været hævdet, at denne Hjælp er grundlovsstridig. Jeg har set Dr. Pio hævde, at den er grundlovsstridig. Dette kan jeg dog ikke indse, thi i Grundlovens § 82 er der givet Lovgivningsmagten Myndighed til at fastsætte alle Betingelser for Hjælpen, og jeg er for saa vidt tilfreds med, at det saa lidt som muligt faar Fattighjælps Karakter, og at saa faa Mennesker som muligt kommer ind under offentlig Fattighjælp.

Skal den Hjælp, som fattige i Trans-situationer faar, være Fattighjælp, skal virkelig ogsaa al den Hjælp, som ydes af

Statskassen og Kommunekassen, have Fattighjælps Virkninger. Understøttelser til Digtere, Kunstnere, Journalister, Sukkerroedyrkere og meget mere, Gymnaster, Skytter, og hvad det er, skal virkelig ogsaa have Fattighjælps Virkninger og Fattighjælps Karakter. Og det kan jo gerne være, at hvis man gav al den Understøttelse til Digtere og Kunstnere og Journalister og Sukkerroedyrkere Fattighjælps Virkninger, vilde man være mindre tilbøjelig til at blive Supplikant overfor den meget taalmodige Statskasse og den meget taalmodige Rigsdag, som for øvrigt i høj Grad er villig til at uddele Understøttelser.

Ja, i den Grad tager dette at søge om Understøttelse til, at man endogsaa i de sidste Dage oplever, at en Fange, der sidder i Tugthuset, indsender Ansøgning til Finansudvalget om dog endelig at faa en Understøttelse paa Finansloven, og man siger, at denne Ansøgning er anbefalet af Amtsraadet i det Amt, hvor han hører hjemme. Saa er der ingen Grænser mere, naar selv Tugthufanger søger Understøttelse paa Finansloven, saa er alle Grænser sprængt.

Med Hensyn til Lovforslaget om Arbejdsløshedsforsikring kan jeg ganske henholde mig til, hvad jeg derom udtalte i Fjor, hvilket findes paa Sp. 1524. Jeg havde ønsket, at den højtærede Socialminister havde taget Hensyn til min Paapegning af, at §§ 6 og 7 er i Strid med selve Grundloven, og jeg paapeger det igen. Jeg anser §§ 6 og 7, der forbyder bestemte Erhverv, for grundlovsstridige, idet de strider mod Grundlovens § 81, der tilsiger fri og lige Adgang til Erhverv. Det siger sig selv, at Rigsdagsmedlemmer, der har aflagt Løfte om at holde Grundloven, ikke kan stemme for en Lov, der indeholder grundlovsstridige Ting.

Med Hensyn til Ulykkesforsikringsfor-slaget har jeg kun faa Ting at sige. I vore Dage, da Livet er Risiko mere end tidligere, takket være hele den maskinelle Udvikling, er det en selvfølgelig og god Ting, at Mennesker er forsikret mod Følgerne af Ulykkestilfælde. Men naar Staten ved Lov bestemmer, at alle Lønarbejdere skal være ulykkesforsikret, og at Arbejdsgiverne skal betale Præmien for dem, kan det kun forklæres og forsvares med, at de sociale Tilstande i det hele taget er saa forkludrede og forkvaklede, at saadant er nødvendigt eller dog anses for at være nødvendigt. Var de sociale Forhold normale, saa enhver fik Frugten af sit eget Arbejde, saa havde ogsaa enhver Raad til at betale og sørge for sin egen Ulykkesforsikring, og saa kunde Ulykkesforsikring